

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอวังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

ให้ทุกคนรู้ให้ทุกคนเข้าใจ เพราะทุกอย่างนั่นคือเหตุคือปัจจัย เพราะสิ่งนี้มี
สิ่งต่อไปถึงมี เราทั้งหลายพากันมารู้เหตุรู้ปัจจัย ทุกๆคนนะไม่มีใครประพฤติปฏิบัติ
ให้กันได้แทนกันได้ ความดับทุกข์ของเราทุกๆคนอยู่ที่ความสงบอยู่ที่มีปัญญา
ปัญญากับความสงบต้องไปพร้อม ๆ กันทั้งคู่กันไป

เราทั้งหลายนะพากันประพฤติปฏิบัติเอาเอง ไม่มีใครประพฤติปฏิบัติแทนกันได้

การประพฤติปฏิบัตินั่นคือเหตุคือปัจจัย เหตุอย่างไรมลก็เป็นอย่างนั้น
เพราะว่ามันเป็นกรรม เป็นกฎแห่งกรรม เป็นผลของกรรม พูดถึงความดับทุกข์
พูดถึงความไม่มีทุกข์ ความดับทุกข์ความไม่มีทุกข์มันอยู่ที่ ความสงบ
ความสงบเป็นประธานของมรรคของอริยมรรค ผู้มีปัญญาก็ต้องมีความสงบ
ผู้มีความสงบก็ต้องมีปัญญา

เราทั้งหลายพากันมาปฏิบัติ มีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติปฏิบัติ
ธรรมะปฏิบัติหมายถึงความพอดี ไม่ใช่พอดีไม่ใช่อนาคต เป็นปัจจุบัน

ปัจจุบันเราทำอะไร มันก็ต้องมีความสงบมีปัญญา ถ้าเรามีปัญญาไม่มีความสงบ
มันก็เป็นตัวเป็นตน ถ้าเรามีความสงบไม่มีปัญญามันก็เป็นตัวเป็นตน การประพฤติ

ปฏิบัติจึงต้องปฏิบัติอยู่ที่ปัจจุบัน เพราะอดีตทั้งหลายก็มารวมกันอยู่ที่ปัจจุบัน อนาคตที่จะก้าวไปข้างหน้ามันก็อยู่ที่ปัจจุบัน

เราทั้งหลายนะพากันมีปิติ มีความสุข มีเอกัคตาในการประพฤติปฏิบัติ เพื่อโฟกัสในการประพฤติปฏิบัติ ทุก ๆ คนนะพากันประพฤติปฏิบัติไปในทางเดียวกัน ต่างคนต่างปฏิบัติไปในทางเดียวกัน ไม่มีใครใหญ่ไม่มีใครเล็ก ไม่มีใครได้ไม่มีใครเสีย มีแต่ความสงบมีแต่ปัญญา ก้าวไปทางเดียวกัน เป็น มอก. เป็นมาตรฐาน เป็นปัญญา สัมมาทิฐิเป็นความสงบ เป็นผู้รู้ผู้เข้าใจในการประพฤติปฏิบัติ

ให้พวกเรารู้เข้าใจ เป็นคนรายนะเป็นมหาเศรษฐี ถ้ามีตัวมีตนก็ต้อง ทุกข์เหมือนกัน เป็นคนจนไม่มีอะไร ไม่มีข้าวของไม่มีเงินทองไม่มีอะไรเลยนะ เป็นคนจนก็ต้องทุกข์เพราะเรามีตัวมีตน ความสงบและปัญญาเป็นธรรม เป็นสภาวะธรรม เป็นธรรมะที่หยุดปรุงแต่ง เป็นบริสุทธิคุณในการเสียสละ

พระพุทธเจ้าคือผู้ที่เสียสละ พระพุทธเจ้าเสียสละให้ธาตุให้ขันธให้อายตนะ ให้ต่อสรีระร่างกาย พักผ่อนบรรทมวันละ ๔ ชั่วโมง เสียสละให้บุคคลอื่นวันละ ๒๐ ชั่วโมง รวมกันแล้ว ๒๔ มีแต่เสียสละ คำว่าเสียสละก็คือความสงบนั่นเอง คือปัญญาบริสุทธิคุณนี่เอง

ธรรมะที่เป็นบริสุทธิคุณถึงเป็นอริยมรรค ทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยาทั้งมารยาท ทั้งใจเป็นมรรคเป็นอริยมรรคเป็นความสงบเป็นปัญญา

เราทั้งหลายพากันมารู้หลักการ พากันมารู้อุดมการณ์รู้อุดมธรรม พากันมาประพฤติปฏิบัติ อยู่ที่ไหนทำอะไร เมื่อเข้าใจก็ปฏิบัติที่นั่น มีปิตีมีความสุข

มีเอกัคตาในการประพฤติปฏิบัติอยู่ในที่นั้น การประพฤติปฏิบัติถึงไม่เลือกกาล
เลือกเวลาเลือกสถานที่

เรามีธาตุ ๔ ชั้น ๕ มีอายตนะ ๑๒ อยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติที่นั่น เพราะอันนี้มันเป็น
ข้อสอบและข้อสอบ อันนี้มันเป็นการสอบอันนี้เป็นปัญญา ให้เรารู้เข้าใจนะ

เราเอาพระพุทธเจ้ามาไว้กับเรา เอาพระอรหันต์มาไว้กับเรา เอาความสงบ
มาไว้กับเรา เอาปัญญามาไว้กับเรา เอาไว้ให้ติดต่อกันเป็นหนึ่ง เป็นศีลเป็นสมาธิ
เป็นปัญญา เพื่อการประพฤติการปฏิบัติของเราจะได้ติดต่อกัน

เราจะเป็นพระเป็นเจ้าราชาการเป็นนักการเมืองเป็นพ่อค้าประชาชน
เป็นเกษตรกรเป็นอุตสาหกรรมเป็นใครจากที่ไหนที่ใกล้ที่ไกลก็ปฏิบัติอย่างเดียวกัน
นี่แหละ เราพากันทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ มีความสุขมีปิติมีเอกัคตา
ในการประพฤติการปฏิบัติของเราให้สมบูรณ์ ความสมบูรณ์อุดมความสมบูรณ์พูนผล
เป็นความอิ่มความเต็ม เต็ม เต็ม เต็ม เต็ม เต็ม มันจะเป็นความพอดีเพียงพอ

ความเพ็ดเพลินหลงใหลในสิ่งที่เราบริโภค ที่เราสัมผัสใช้สอย เป็นสิ่งที่สำคัญ
ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกเราทั้งหลายว่า ไม่ให้เพ็ดเพลิน
ไม่ให้ประมาท ความเพ็ดเพลินความประมาทคือความขาดความต่างความพร้อย
คือความเศร้าหมอง

เราทั้งหลายต้องเห็นภัยในวัฏสงสารเห็นภัยในความประมาท ถ้ามันจะประมาท
เราพยายามเจริญสติสัมปชัญญะให้มากขึ้น มีปิติมีความสุขมีเอกัคตาให้มากขึ้น
เพื่อสติสัมปชัญญะของเราจะได้สมบูรณ์ จะไม่ได้ฝ่ำไม่ได้ฟาง

ความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เป็นสมบัติของผู้ดี ความประมาท เป็นสมบัติของผู้ไม่ดี ความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป จะเป็นเบรค เป็นความหยุดเป็นการยกเลิก อริยมรรคมืองค์แปดเปรียบเสมือนยานพาหนะนำเราไป เหมือนรถนำเราไป เหมือนเครื่องบินนำเราไป เหมือนเรื่อนำเราไป รถก็ต้องมีเบรค เครื่องบินก็ต้องมีเบรค เรือก็ต้องมีเบรค

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงตรัสว่า อย่าไปตรึกในกาม เพราะกามนั้นคือ ความเพลิตเพลีนคือความประมาท อย่าไปตรึกในพยาบาท เพราะพยาบาทมันเป็นตัว เป็นตน มันถึงพยาบาทอย่าให้มันมาแซ่ในใจของเรา

เราพากันมาบวชมาปฏิบัติต้องเข้าถึงทั้งอรรถทั้งพยัญชนะ ทั้งกายทั้งวาจา กิริยามารยาททั้งใจ อย่าให้กามพยาบาทมันมาแซ่

พวกเราทั้งหลายต้องมาเห็นภัยในวัฏสงสาร ไม่หมกมุ่นในกามไม่หมกมุ่น ในพยาบาท มีความสงบให้เต็มที่มีปัญญาให้เต็มที่ ความสงบและความเคารพ ถึงเป็นอันเดียวกันนะ

ถ้าเราไม่มีความสงบเราคือเราไม่มีความเคารพ ถ้าเราไม่มีความเคารพ ก็ชื่อว่าเราไม่ละอายต่อบาปไม่เกรงกลัวต่อบาป เรากำลังตั้งอยู่ในความประมาท ตั้งอยู่ในความหลงความเพลิตเพลีน เราทั้งหลายจะได้ทำหน้าที่ทั้งกายวาจา กิริยามารยาททั้งใจ ไม่หมกมุ่นอยู่ในกามไม่หมกมุ่นอยู่ในพยาบาท เพราะวาระจิต ของเราน่ะมันเป็นวาระเป็นวาระไป ถ้าเราหมกมุ่นอยู่ในกามอยู่ในพยาบาท ก็ไม่มีความสงบไม่มีปัญญา ไม่มีปัญญาไม่มีความสงบ ไม่มีธรรม ไม่มีปัจจุบันธรรม

เราทั้งหลายให้เข้าใจ ธรรมกับวัตถุต้องไปพร้อมกัน วัตถุกับธรรมต้องไปพร้อมกัน ระหว่างจิตใจกับวัตถุต้องไปพร้อมกัน ไม่ยิ่งหย่อนพอ ๆ กัน หมายถึงการดำเนินชีวิต

เราคิดดูดี ๆ นะ นักวิทยาศาสตร์เขาไปไม่ได้ คนจนทั้งหลายก็ไปไม่ได้ สองอย่างนี้ต้องไปด้วยกัน ความสงบกับปัญญาต้องไปพร้อม ๆ กัน

คนรวยก็พากันนอนไม่หลับ คนจนก็พากันนอนไม่หลับ เราต้องรู้ต้องเข้าใจ เพราะเหตุใด ก็เพราะว่ามันมีตัวมีตนมันจะนอนหลับได้อย่างไร ตัวตนมันคือการนอนไม่หลับ ความไม่สงบกับนอนไม่หลับคืออันเดียวกันนะ การยกเลิกตัวตนนี้มันถึงเป็นความสงบถึงเป็นการนอนหลับ

เราทั้งหลายต้องมีที่อยู่ของเราละ ที่อยู่ของเราต้องเป็นพระนิพพานนะ พระนิพพานคือ ความสงบและปัญญา คือปัญญาและความสงบ พระนิพพานจะต้องมีอยู่ที่ปัจจุบัน ไม่ต้องรอไปพระนิพพานชาติหน้านะ การที่มาบำเพ็ญความดีประกอบด้วยปัญญา เป็นการสร้างบารมีสร้างความคิดสร้างปัญญา

เราต้องรู้เราต้องเข้าใจ ไม่ต้องไปหาพระนิพพานที่ไหน พระนิพพานอยู่ไม่ไกล ไม่ไกล มีอยู่ในธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ आयตนะ ๑๒ นี้ ให้เรารู้ให้เข้าใจ พระนิพพานอยู่ที่นี้ อาศัยการปฏิบัติติดต่อกันเอง เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปจึงมี เป็นการอบรมบ่มอินทรีย์ เป็นการเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เป็นความสงบเป็นปัญญา การปฏิบัติธรรมอย่างนี้ นะมันจะทิ้งเรื่องอดีตหมด อดีตนี้ไม่มีหนี้ไม่มีสินอนาคตรู้เข้าใจแล้วก็จะไม่สร้างหนี้สร้างสิน มันจะมีความสงบมีปัญญา

มันจะเป็นความพอดีความพอเพียงเพียงพอ รู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ ไม่แสวงหาความดับทุกข์จากที่อื่น

รู้เข้าใจความดับทุกข์ รู้เข้าใจว่าเรามีธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ आयตนะ ๑๒ ต้องรู้เข้าใจนะ ทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ มันจะเป็นความใหม่ความสด

การปฏิบัตินี้เป็นสัมมาทิฐิเป็นปัญญามันเป็นทางรอด เพราะเป็นความสงบ เป็นปัญญา บริสุทธิคุณ การฝึกการปฏิบัตินี้ ต้องอาศัยหลักการขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรม พระวินัย ที่พระพุทธทรงบัญญัติไว้ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้น เป็นหลักการ เป็นหลักเวลา ทำอะไรตามกาลตามเวลา ตามหลักการ เป็นความสงบเป็นปัญญา เพราะนี่เป็นกฎแห่งกรรม นี่คือ ปิติ สุข เอกัคคตา

เรามีตัวมีตน ทุกคนก็ต้องเป็นทุกข์ เพราะทุกข์นั้นคือตัวตน เราต้องรู้ ต้องเข้าใจ เมื่อรู้เข้าใจ มี ปิติ สุข เอกัคคตา ในการประพฤติปฏิบัติ สิ่งนี้จะเป็นพระนิพพาน พระนิพพานถึงเป็นบริสุทธิคุณ เป็นเรื่องยกเลิกอดีต ยกเลิกอนาคต ปัจจุบันก็มีแต่ความว่างจากธาตุ ๔ ชั้น ๕ आयตนะ ๑๒ รู้เข้าใจในธาตุ ๔ ชั้น ๕ आयตนะ ๑๒ ว่ามันคือกรรมเก่า เรารู้เข้าใจว่ามันคือกรรมเก่า เรารู้เข้าใจในกรรมใหม่ กรรมใหม่กับกรรมเก่ามันคือขั้วบวกและขั้วลบ เมื่อเรารู้เข้าใจ เราก็พากันมาหยุดด้วยพระธรรม พระวินัย

สิ่งที่มีคุณอุปการคุณ คำว่าคุณนี้คือไม่มีโทษ คุณนั้น คุณนี้ คุณผู้หญิง คุณผู้ชาย คุณของดิน ของน้ำ ของลม ของไฟ คุณอะไรต่างๆ คือบริสุทธิคุณ ถ้าเราเอาตัวเอาตน เอาธาตุ ๔ ชั้น ๕ आयตนะ ๑๒ เราก็ไม่มีคุณนะ มีแต่โทษ ความสงบหรือว่าความเคารพ ถึงเป็นความพอดี

เราต้องสงบเราต้องเคารพ เพราะทุกอย่างนั้น มันเป็นธรรมเป็นสภาวะธรรม มันสัจจรไปมา จากธาตุ ๔ ชั้น ๕ आयตนะ ๑๒ ทุกอย่างมันเป็นประภัสสร

ความสงบหมายถึงความรู้ความเข้าใจ ไม่ไปตามธาตุ ๔ ชั้น ๕ आयตนะ ๑๒ สงบด้วย ศีล สมาธิ ปัญญา ด้วยความรู้ความเข้าใจ อย่างนี้เรียกว่าความเคารพ เราไม่อยากให้รูปเกิดขึ้น รูปตั้งอยู่ รูปดับไปก็ไม่ได้ เพราะมันไม่ดี ไม่ถูกต้อง เราไปลิขิตอนสิทธิของธรรมชาติ ของความเป็นประภัสสร เพราะทุกอย่างมันต้องเกิดขึ้นตั้งอยู่และดับไปเป็นประภัสสรของธาตุ ๔ ชั้น ๕ आयตนะ ๑๒

เราทั้งหลาย ต้องพากันรู้เข้าใจ เห็นภายในวิญญูะสงสาร ยกเลิกวิญญูะสงสาร ด้วยภาคประพตติปฏิบัติมี ปิติ ความสุข เอกคตา ในการประพตติปฏิบัติ

เราต้องรู้ต้องเข้าใจ ใครจะไปจะมาก็ช่างหัวของเค้า ช่างหัวมัน เราต้องรู้เข้าใจ เรื่องไปเรื่องมา เรื่องไม่ไปเรื่องไม่มา มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เราอย่าไป วุ่นวายกับสิ่งที่ไป ที่มา ที่ได้ ที่เสีย ให้เอาสิ่งเหล่านี้มาเป็นความรู้ความสงบมาเป็น ปัญญา เราอย่าให้ธาตุ ๔ ชั้น ๕ आयตนะ ๑๒ มากดดันเรา

เราต้องรู้ต้องเข้าใจ เหมือนเราหุงต้มอาหาร ที่ถูกด้วยไฟ เมื่อมันถูกด้วยไฟแล้ว เราต้องเอาอาหารนั้นมาวางให้เย็นเสียก่อน พอเราไปบริโภคของร้อน ๆ มันไม่ได้ ความรู้ความเข้าใจนั้นต้องให้มันสงบ นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายต้องให้สงบ

ผู้มีปัญญาทั้งหลายต้องให้สงบ ผู้มีการเรียนการศึกษาทั้งหลายต้องให้สงบ ต้องยินดีในความสงบ เพราะความสงบจะทำให้เย็น ทำให้เข้าถึงความเพียงพอพอดี เราขับเครื่องบินบนฟ้าบนอากาศ ก็ต้องลดระดับสู่รันเวย์ คือความสงบ

เราต้องรู้เข้าใจ กาย วาจา กิริยา มารยาท อย่าให้มีตัวตน ถ้ามีตัวตนเมื่อไหร่ มันจะมีทุกข์ทันที เราต้องมีความละอายต่อบาป เกรงกลัวต่อบาป อย่าให้ความร้อน ตัวตนมันมาเผาเรา

โอวาทปาฏิโมกข์ถึงมีคำว่าขันติ ขันติต้องเป็นเบรก ต้องเป็นความหยุด ต้องเป็นความรู้ความเข้าใจ ทุกคนต้องมี ปิติ มีความสุข ในเบรกหรือว่าหยุด เบรกความเร็วให้ช้าลง ชะลอความเร็วให้มันช้าลง เพื่อเข้าสู่ความสงบเข้าสู่รันเวย์ เตียะทางมันคงไค้มันจะแหกไค้

ทุกคนต้องมีปิติ มีความสุข มีเอกคตา ในขันติ ขันตินั้นพาเราเข้าถึงความพอดี พอเพียง พาเราเข้าถึงความสงบเข้าถึงปัญญา เด็กรุ่นใหม่ คนสมัยใหม่นี้ มีปัญญามาก มีความรู้มาก มีพลังงานเยอะมันพาเวอร์สูง แต่ขาดความอดทน ไม่มีปิติ ไม่มีความสุข ไม่มีเอกคตา ในความอดทน ให้รู้เข้าใจ

ขันตี ปรมมัง ตโป ตีติขา นี่เป็นเบรก เป็นความเย็น เป็นแอร์คอนดิชั่น เป็นความสงบอบอุ่น เป็นความพอดีเพียงพอ เพราะมีความรู้มาก ก็ต้องมีความสงบ ก็ต้องมีความสุขในความอดทน พลังงานเยอะ พาเวอร์สูง เนี่ยดีแล้ว ต้องมีความสงบ ความอดทน เราต้องมีเครื่องอยู่ด้วยสติสัมปชัญญะ มีความสุขกับการทำงานให้เต็มที่ มีความสุขกับกาย วาจา กิริยา มารยาท ใจเต็มที่ มีความสุขในการเจริญกายคตาสติ อย่างนี้เป็นต้น เช่น เจริญอานาปานสติ

การเจริญอานาปานสติ หายใจเข้าก็ให้มีความสุขให้เต็มที่ในการหายใจเข้า หายใจออกก็ให้มีความสุขให้เต็มที่ในการหายใจออก เอาลมมาเลี้ยงสรีระร่างกาย พักไว้ในร่างกาย หายใจออกเอาคาร์บอนไดออกไซด์ เอาของเสียออกไป ต้องหาวิธี

หาหลักการในการฝึก ใจไม่สงบก็ให้ กาย วาจา กิริยา มารยาท อาชีวะ มันสงบ
ความแรงความเหวี่ยง ของวิญญูะสงสารด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ เพราะเราเอาธาตุชั้น
อายตนะ เป็นตัวหลอก

พระพุทธเจ้าถึงให้เราทั้งหลายพิจารณากาย พิจารณาร่างกาย ให้แยกกาย
ให้สลายไปกับกาย แยกออกมาเป็นชิ้นส่วน จนครบทั้ง ๓๒ เป็นต้น แยกแล้ว
ก็ประกอบ ทำอย่างนี้ ทำให้ติดต่อต่อเนื่อง เพื่อเราจะได้ มองเห็นว่าทุกอย่างนั้น
ไม่ใช่ตัวตนนิติบุคคล ไม่ใช่ผู้หญิงไม่ใช่ผู้ชาย นี่คือเหตุปัจจัย เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปจึงมี
พระพุทธเจ้า ให้ใช้หลักการอย่างนี้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสกับพระอานนท์ว่า อานนท์เอ๋ยอานนท์
อานนท์พิจารณาร่างกายวันละกี่ครั้ง พระอานนท์กราบเรียนพระพุทธเจ้าตาม
ความเป็นจริงว่า พิจารณาความตายวันละ ๗ ครั้ง พระพุทธเจ้าตรัสว่า ไม่ได้นะ
อานนท์ ประมาทมาก พระพุทธเจ้าพิจารณาความตายทุกลมหายใจนะ ผู้ใดมีความ
สงบมีปัญญา แปลว่า ได้พิจารณาการเกิดดับทุกลมหายใจ ให้เข้าใจง่าย ๆ อย่างนี้นะ

เราจะเป็นนักบวช หรือนักไม่ได้บวช ก็ใช้หลักการเดียวกันนี้ เพราะการปฏิบัติ
เป็นสากล เหมือนกับความแก่ เจ็บ ตาย ก็เป็นสากล ใช้หลักการเดียวกันนั้นแหละ
ความ แก่ เจ็บ ตาย เป็นปลายเหตุนะ ต้นเหตุอยู่ที่ความไม่รู้ไม่เข้าใจ เราพากันทำด้วย
ความไม่รู้ไม่เข้าใจ เราทำอย่างนี้แหละ เราคนหัวไม่ดี เดี่ยวต่อไปหัวมันจะดี ความเชื่อ
ความเบลอ เดี่ยวมันจะดี

เราอย่าไปทำร้ายตัวเอง เอาความหลงนำชีวิต เรายังไม่สมองเสียเกินไป
ต้องพากันเข้าใจ พระพุทธเจ้า ถึงเมตตาบอกเราทั้งหลายว่า ทุกคนปฏิบัติได้

ชาติตระกูลไหนก็ปฏิบัติได้ ไม่ถือวรรณะชาติตระกูล เพราะเรามีธาตุ ๔ ชั้น ๕
อายตนะ ๑๒ พอ ๆ กัน ไม่มีใครเล็กใหญ่กว่ากัน เป็นสามัญลักษณะเสมอกัน
การมาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ถึงมายกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เช่นเราเป็นบาดแผล
เล็กน้อยก็ใช้เวลาประพาสปฏิบัติสัก ๗ วัน แผลนั้นจะค่อย ๆ ดีเพราะมันจะเป็นธรรม
เป็นปัจจุบันธรรม ถ้าแผลใหญ่แผลลึก ก็ต้องมากกว่านั้น แผลชีวิตต้องหยุดด้วยรู้เข้าใจ
ด้วยศีล สมาธิ ปัญญา

เราจะมาจากที่ไหนไม่เป็นไร พระพุทธเจ้าไม่ได้ว่า ให้เรารู้เข้าใจ ให้เราพากันทำ
เหมือนพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ก็มีหลักการ มีอุดมการณ์อุดมธรรมอยู่แล้ว
เราปฏิบัติก็มีความสุข คนอื่นที่เกี่ยวข้องกับเราเค้าก็มีความสุข ให้รู้เข้าใจ

เราต้องรู้เข้าใจเรื่องกรรมเรื่องกฎของกรรม เรื่องผลของกรรม กรรมนั้นมีจริง
ที่เราเห็นปรากฏทางตา ทางหู จมูก ลิ้น กาย ใจ พอเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ
คนตาย ความพลัดพราก นั่นคือกรรม เป็นที่สุด แล้วจากไปด้วยอายุขัย

เราทั้งหลายถึงต้องสงบ กาย วาจา กิริยา ปัญญา ใจของเรา เพื่อให้เข้าใจ
เราทั้งหลายจะได้ไม่เสียเวลาอันล้ำค่า เสียเวลาชีวิต คำว่าเสียก็หมายถึง ปล่อยให้เวลา
มันกลืนกินเรา ไม่เอาธรรมนำชีวิต การไม่เสียเวลาคือเราเอาธรรมนำชีวิต
มีแต่ความสงบมีแต่ปัญญา ให้เรารู้เข้าใจแบบนี้

หลักการของชาวบ้านประชาชนการทำงานการทำงานกับการปฏิบัติธรรม
มันแยกกันไม่ได้ ต้องมีปิติ สุข เอกัคคตาในการทำงาน วันจันทร์ถึงศุกร์
มันเป็นวันทำงานกับการปฏิบัติธรรมไปพร้อม ๆ กัน

วันเสาร์อาทิตย์ เป็นวันหยุดทำงานภายนอก มาเน้นเรื่องจิตเรื่องใจ เรื่องคุณธรรม มาพิจารณากรรมฐาน ปัญญาจะได้เกิดขึ้น ถือพุทธไปวัด คริสต์ไปโบสถ์ อิสลามไปมัสยิด พราหมณ์ฮินดู ก็ไปเทวสถานเทวาลัยวิหาร ให้เข้าใจอย่างนี้ ไปทำไม ก็ไปปฏิบัติธรรม ก็เป็นหลักการ ไม่ใช่เสาร์อาทิตย์หยุดไปเที่ยว ทะเล ภูเขา ในประเทศ ต่างประเทศ คนเรามันหลงอยู่แล้วประมาทอยู่แล้ว ท่านจึงให้มีหลักการ อุมการณ์อุดมธรรม การนอนการพักผ่อนของเราต้องนอนได้ ๖-๘ ชั่วโมง ๒๔ ชั่วโมง มันต้องนอนได้ ๖-๘ ชั่วโมง ประชาชนก็นอน ๒ ทุ่ม ตื่นตี ๔ เพื่อทำกิจวัตร สวดมนต์ นั่งสมาธิ หลักจากนั้นก็ตื่นขึ้น เตรียมอาหาร ทานอาหาร เตรียมเสื้อผ้า เพื่อไปทำงาน ไปมีปิติ มีความสุข เอกคตา ในการทำงาน ไม่ให้ใครทำตามใจ ตามอัธยาศัย เอาธรรมนำชีวิต มีปิติ สุข เอกคคตา

สำหรับนักบวชแล้ว พวกนักพักผ่อน ๕-๖ ชั่วโมง นอนตอน ๓ ทุ่ม ตื่นตี ๓ เพื่อจะได้มีเวลาประพฤติปฏิบัติ ให้มากๆ เพื่อประโยชน์ของเราเอง ของผู้อื่น เพื่อบริสุทธิ์คุณ ทั้งกาย วาจา มารยาท ตลอดจนอาชีพ ของนักบวช คือพระธรรม พระวินัย ไม่ทำอะไรตามอัธยาศัย มีแต่ ปิติ สุข เอกคตา เป็นบริสุทธิ์คุณ มีแต่คุณ มีแต่ประโยชน์เรียกว่าบริสุทธิ์คุณ ให้กาย วาจา กิริยา มารยาท อาชีพมันสะอาด สว่าง สงบ เป็นชีวิตที่ประกอบด้วยบริสุทธิ์คุณ มีความสงบ มีปัญญา ก้าวไปด้วย ความรู้ความเข้าใจ จะอยู่ที่ไหนก็ได้ วัดป่าวัดบ้าน ไม่ได้สำคัญ เราต้องมีสัปปายะ ร่างกายก็ต้องสัปปายะ มนุษย์คือสัปปายะที่สำคัญ ร่างกายครบ ๓๒ คือสัปปายะ สถานที่ที่เป็นสัปปายะทั้งหมด ถ้าเรารู้เข้าใจ สถานที่นั้นก็เป็นสัปปายะทั้งหมด ถ้าเรามีความสงบมีปัญญา มีปิตีสุข เอกคตา สถานที่ก็ย่อมสัปปายะ การประพฤติ

ปฏิบัติถึงไม่เลือกกาล ไม่เลือกสถานที่ อยู่ที่รู้เข้าใจ เอาธรรมวินัยมาประพฤติปฏิบัติ ยกเลิกตัวตนมันก็สงบอยู่แล้ว

เรามีตัวตน อยู่วัดป่าวัดบ้านก็ไม่สงบ แต่ก่อนเราไม่รู้ไม่เข้าใจ จะไปหาความสงบ จากสิ่งที่ไม่มี ไปหาจากทุ่งใหญ่นเรศวร ห้วยขาแข้ง เขาใหญ่ ภูสอยเตี๋ย สอยดาว ที่จริงแล้วอยู่ที่เรามีปัญญา สัมมาทิฐิ เป็นความว่างจากสิ่งที่เป็นอยู่ ว่างจากตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไม่มีตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อันนี้ว่างจากสิ่งที่ไม่มี ไม่ใช่ว่างจาก ธาตุ ๔ ชั้น ๕ आयตนะ ๑๒ ต้องว่างจากสิ่งที่มีอยู่ ให้รู้ให้เข้าใจ เข้าใจชั่ววอกชั่วพล เข้าใจเรื่องกรรมเก่ากรรมใหม่ เข้าใจสิ่งภายนอกภายใน จะได้เข้าถึงความสงบจะได้มี ปัญญา จะได้เข้าถึงพระนิพพาน ด้วยศีล สมาธิ ปัญญา ด้วยความรู้คู่ความสงบ

ทุกแห่งทุกสถานที่จะเป็นสัปปายะได้ด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราจะไปหาความสงบหาความวิเวก เดียวนี้เค้าก็ตัดไม้ทำลายป่า ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ก็เหลือไม้ก็เปอร์เซ็นต์แล้ว ความรู้ความเข้าใจสมัยใหม่ ทุกหนทุกแห่งที่เราเข้าใจ มันเป็นความว่างได้ ว่างจากตัวตน ต้องอยู่ทุกหนทุกแห่ง

เราต้องเอาความสงบออกมาใช้ เอาปัญญาออกมาใช้ เอาธรรมวินัยมาใช้ เอาข้อวัตรกิจวัตรมาประพฤติปฏิบัติ เพื่อเข้าสู่กระบวนการเป็นมรรค เป็นอริยมรรค เข้าสู่มรรคผลพระนิพพาน บุคคลสัปปายะก็เน้นมาหาเราที่ตัวเรานี้แหละ ต้องแก้ที่ตัวเรา มาปฏิบัติที่ตัวเรานี้แหละ เราไปโทษคนโน้นคนนี้ไม่ได้ เพราะตัวตนคือ คนมันแปลว่าไม่สงบ คนนี้คือก้าวไปก้าวหนึ่งแล้วถอยกลับมาที่เก่า มันไปไหนไม่ได้ มันเป็นคนเป็นตัวเป็นตน

ให้รู้ให้เข้าใจ บุคคลนั้นต้องสละปายะด้วยความรู้ความเข้าใจ ต้องก้าวไปด้วยธรรม ด้วยวินัย ด้วยธรรมนุญ รัฐธรรมนุญ เพื่อให้บุคคลสละปายะ ถ้าไม่อย่างนั้นเราไม่รู้ ไม่เข้าใจ ก็จะไปหาความสงบจากคนอื่น เราคิดดูดีดีนะ ถ้าเราเป็นคนเป็นตัวเป็นตน จะสงบได้อย่างไร เพราะคน ตัวตนคือความไม่สงบ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงให้พวกเราเลิกนิสัยบุคคลตัวตน มีแต่ความสงบมีแต่ปัญญา มีแต่พระธรรมวินัย ให้เราเข้าใจเรื่อง นิสิตบุคคลตัวตน

เราต้องรู้ เราไปอยู่ที่ไหน ไม่เป็นไร เราต้องเข้าถึงความสงบ เข้าถึงปัญญา จะไม่เป็นนิสิตบุคคล ตัวตน เราทั้งหลายจะได้ สงบ มีปัญญา เราคิดดูดีดี เอาตัวตน เป็นที่ตั้งก็ต้องเวียนว่ายตายเกิด มันก็เป็นวัฏฏะสงสาร แล้วเราก็จะไปบ่นว่าไม่สงบ วุ่นวาย เพราะมีตัวตนมันก็ไม่สงบ มันก็วุ่นวาย เพราะตัวตนนั้นมีแต่ความไม่สงบ มีแต่ความวุ่นวาย

เหมือนพระยสะ เป็นคนรวยเป็นเศรษฐี ไม่สงบ เพราะเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง เดินไปเรื่อยๆ บ่นในใจว่า ที่นี้ขัดข้องหนอ ที่นี้วุ่นวายหนอ ไปยังสถานที่ประทับ ของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสว่า ยสะเอ๋ยยสะ ที่นี้ไม่ขัดข้องนะ ที่นี้ไม่วุ่นวายนะ เธอจงมาที่นี้เถิด พระพุทธเจ้า ก็สอนให้รู้ให้เข้าใจ เรื่องความวุ่นวาย ความไม่สงบ เอาตัวตนเป็นที่ ตั้งมันจะสงบได้ยังไง พระยสะก็รู้ก็เข้าใจ ก็ได้เป็นพระอริยเจ้า

ผู้ที่มาบวช ฆราวาส นักการเมือง ก็ให้มีความสุข ด้วยความรู้ความเข้าใจ เราทั้งหลายจะได้มีปิติ สุข เอกคตา ในการประพฤติปฏิบัติ เราจะได้เดินไป พร้อม ๆ กันด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยพระธรรมพระวินัย ที่เป็นหลักการ อุดมการณ์ อุดมธรรม

ถ้าเอาความหลงเป็นที่ตั้ง ปฏิบัติจนตาย มีแต่ความเสียหาย เหมือนตึก สตง. สำนักงานตรวจสอบเงินแผ่นดิน ตรวจสอบความบริสุทธิ์ เรื่องโก่งกิน คอร์รัปชัน ไม่รู้ไม่เข้าใจ แล้วพากันแก้ไขแต่ภายนอกแก้ไขแต่คนอื่น ล้มไปประมาทไป มีแต่ปัญญา ไม่มีความสงบ ชีวิตย่อมนพังทลาย ล้มละลาย เหมือนที่เราู้กันเห็นกัน

เราทั้งหลาย ที่ผ่านไปแล้ว ก็ให้แล้วไป ให้พากันตั้งใจใหม่ แล้วปฏิบัติติดต่อก่อนให้เป็นบารมี ให้เป็นปัญญา เราจะพากันก้าวไปด้วย ศีล สมาธิ ปัญญา

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลาย ท่านที่เป็นผู้ที่ประเสริฐ ที่ได้สรีระเป็นมนุษย์ อายุขัยของมนุษย์ ศตวรรษ คือ ๑๐๐ ปี ถ้าเรามีปิติ มีความสุข เอกคตา ปฏิบัติหน้าที่ของอริยมรรคมีองค์ ๘ อย่างมีความสุขเราก็อยู่ได้มากกว่า ๑๐๐ ปี

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลาย เป็นผู้เป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ที่เป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม เป็นผู้บรรลุนิติภาวะ ด้วยความรู้ความเข้าใจ ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจ เข้าสู่ภาครู้ภาคปฏิบัติ เป็นบุคคลบรรลุนิติภาวะ ผ่านความรู้ความเข้าใจ ผ่านธาตุ ๔ ชั้น ๕ आयตนะ ๑๒ ด้วยความรู้เข้าใจ เป็นการบรรลุนิติภาวะ ผ่านสภาพสิ่งแวดล้อม มีปิติ สุข เอกคตา ในการประพฤติปฏิบัติ

ขออนุโมทนาท่านทั้งหลายไว้ ณ โอกาสนี้

การแสดงพระธรรมเทศนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เป็นบริสุทธิ์คุณทั้งกาย วาจา และจิตใจ พอสมควรแก่เวลา ขอสมมติยุติการบรรยายไว้ ณ โอกาสนี้ เทอญ
